

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: מילה טובה

פרשת ויחי

בס"ד | גיליון מס' 161

כיצד מילה אחת הצילה חיים?

ולבן שיניים מחלב (מ"ט, י"ב)

מלהעניק לו כוס שתיה צוננת. ברגע אחד, במילה אחת, בטפיחה אחת על השכם - אם זה נעשה בחיוך רחב, מתוך הערכה ומכל הלב - זהו החסד הגדול ביותר!

את זה יכול לעשות כל אדם, מגיל שנתיים עד 120. אין צורך בכישורים מיוחדים, וזה לא עולה אפילו אגורה בודדת. זה הכי פשוט בעולם, וזמין לדיינו בכל רגע. ולמרות זאת - זה החסד הגדול ביותר, יותר מאדם שמשקה את חברו בכוס חלב צוננת בעיצומו של יום מהביל, ויותר מהמשקה את חברו בכוס שוקו

מהבילה בעיצומו של יום סגריר. חסד נעלה יותר הוא להעניק מילה טובה, לשכן, לבן דוד, לחבר, לחברותא, למי שעל ידך בעבודה, והכי חשוב - לבני המשפחה!

הבה נאמץ את הגישה הזו בכל ליבנו ובהתלהבות. ההזדמנויות רבות למכביר, זמינות עבורנו בכל רגע ושניה. רק נחייך חיוך רחב ונאמר עם כל הלב: 'בוקר טוב!', 'לילה טוב!', 'בהצלחה!', 'כל הכבוד!', 'תמיד ידעתי שאתה מוצלח!', 'אין כמוך בעולם!' - וזהו. את זה יכול לומר ולעשות כל אדם, כל הורה, כל מורה, ואפילו ילד צעיר בשנים - יכול להעניק מילה טובה לאחיו ואחיותיו ולחבריו. זה החסד הגדול ביותר, שמבטיח שמירה והגנה שמימית כל העת.

במילים בלבד אפשר לבנות עולמות! במילה טובה אחת אפשר להציל נפשות! במילה טובה אחת אפשר להעניק לזולתנו כח וגבורה לעמוד באתגרים ולהצליח בהם! הבה נעניק את המילים הללו מכל הלב, ונזכה במעלת החסד ובשמירה העליונה שהיא מעניקה לנו, לחיים ארוכים ומאושרים!

הצלת חיים במילה אחת!

הסיפור המצמרר הבא, התרחש בשעתו הקשה של עם ישראל, בעיצומה של השואה האיומה. באחד ממחנות הריכוז שהה אז הגה"ח רבי גדל אייזנר זצ"ל, לימים משגיח ישיבת חידושי הרי"ם בתל אביב, וכמו רעיו למחנה - נאלץ להתמודד עם גזירותיהם הקשות של הנאצים, ואכזריותם שלא ידעה שובעה. אחת מהן, היתה החלטת מפקד המחנה להעביר את כל האסירים למחנה אחר המרוחק כעשרים קילומטר, וכמובן - את הדרך עליהם לעשות בריצה מהירה, שאם לא כך...

האיום עשה את שלו, וכל האסירים החלו בריצה מטורפת, כשהנאצים הרשעים מצליפים בהם ללא רחם, ומזרזים אותם להמשיך בריצה. מי שלא היה מסוגל קרס ונפל תחתיו, ואז מימשו הנאצים ימ"ש את איומם, ועוד יהודי מסר את נפשו על קידוש ה' בירי מדוייק. לאורך כל הדרך התמוטטו עוד ועוד יהודים הי"ד, והחרדה לפתח את הרצים עימם...

לאחר 14 קילומטר של ריצה רצופה - חש גם רבי גדל כי כוחותיו הולכים ואוזלים. עוד כמה מטרים של ריצה מהירה, והוא כבר חש כי עוד שניה הוא קורס תחתיו

אם יש משהו שכל אדם רוצה לזכות בו, הוא הגנה תמידית ומושלמת, בכל עת ובכל שעה, מכל סכנה ומכל איום. הגנה הכוללת ברכה ושמירה עליונה, הגנה המקיפה את האדם ומשפחתו, שומרת על בריאותו המיטבית ופרנסתו המרווחת. מין מטריה נכספת כזו, שמבטיחה חיים עליזים, שמחים ומאושרים.

ההגנה הטובה בעולם, היא להיות שמור ומוגן בצלו של הקדוש ברוך הוא, בורא עולם. לחסות בסתר צל כנפיו, לדעת שהוא דואג לכל הצרכים שלנו, שהוא שומר עלינו מכל פגע רע, שהוא העומד לצידנו. אך כל אדם שואל את עצמו: איך אזכה להגיע למצב הזה? איך אזכה לחוש ולהרגיש, לחיות ולחוות, את העובדה שאני בצילו של בורא עולם בכל עת ושעה?

התשובה אמורה בפסוק מפורש: 'מה יקר חסדך - בצל כנפיך יחסינו'. בפסוק זה חושף המדרש בילקוט רות גילוי מדהים: יש כמה רמות הגנה ושמירה על האדם בעולם הזה. ומי הם אלו שזוכים בהגנה הטובה ביותר? מי הם הזוכים להיכנס בצלו של בורא עולם בכבוד ובעצמו? אלו עושי החסד, החוסים בצלו של הקדוש ברוך הוא!

כלומר - אם אדם רוצה להגיע לבצל כנפיך יחסינו, עליו לעסוק ב'מה יקר חסדך'. מידת החסד היא המידה המסוגלת להביא את האדם לאותה שמירה עליונה מבורכת ונכספת, מידת החסד היא המובילה לחיות בין כפות ידיו של בורא עולם, מידת החסד היא המביאה לאדם ברכה ושמחה, בריאות ופרנסה.

אלא שגם לנוכח גילוי זה, עדיין מטרידה את מנוחתנו שאלה חשובה: לכאורה, לא כל אדם יכול לעסוק בשלמות במידת החסד הנעלית. יש אנשים שאין זמנם בידם, אחרים - אינם מוכשרים לכך. יש כאלה שאין פרנסתם מספקת לעשות בה חסד, ואחרים שאין כוחם עימם. אך הרי כולנו רוצים לזכות במעלת החסד היקרה ולזכות בברכת השמירה האלוקית, כצד נוכל לעשות זאת, כולנו, כל אדם באשר הוא בכל כישרון ויכולת?

כאן מגיעה פרשת השבוע, וחושפת תובנה מהדהדת: כל אחד יכול לעשות חסד, ולא סתם חסד - אלא את החסד הנעלה ביותר. זה פשוט, זמין ונוח, לא דורש כישורים מיוחדים ולא יכולת כספית גבוהה. זה מתאים לכל אדם, בכל גיל, בכל מצב בחייו, ואפשר לעשות את זה כל יום, כל הזמן.

איזה אוצר! ישנו חסד ייחודי, רב המעלה, יקר המציאות. הוא החסד הכי גדול, הוא גם הכי נגיש כל הזמן, ובין כל שני אנשים. נעשה היכרות עם החסד הייחודי הזה: מילה טובה! חיוך לזולת! טפיחה על השכם!

זהו. זה הכל. את הפסוק 'ולבן שיניים מחלב' שבפרשת השבוע, מפרש המדרש: 'טוב המלבין שיניים לחברו יותר ממשקה חלב' - טוב לעורר חיוך אצל הזולת יותר

מי מחזיק את מגדלי היוקרה?

אל הבית בו ישבו 'שבעה' בני משפחתו של הרה"ג ר' שלום דב ליפשיץ זצ"ל - שעמד בראש יד לאחים, נכנס יהודי נשוא פנים, מרביץ תורה מוכר. בני המשפחה לא הכירוהו וגם הוא לא הכיר אותם, אך הוא בא לספר בשבחו של אביהם. באומרו: 'בזכותו הגעתי למה שהגעתי!'

ואז, החל מרביץ התורה לספר על שנות בחרותו כחבור 'בינוני מינוס', שבאחד הלילות - אולי מתוך משוכת נעורים - החליט לקבוע עם חברו שעה קלה של לימוד משותף בבית כנסת קטן ברמת גן. הם החלו בלימוד, ולפתע נכנס רבי שלום בער זצ"ל, ופנה לשניהם בחיוך רחב:

'הידעתם? אני מסתובב כאן ברמת גן בשעת ליל מאוחרת זו, מביט אל על למגדלי הדירות והמשרדים הפזורים למלוא האופק, ומהרהר: מה מחזיק את כל זה? מהיכן כל המגדלים הללו יונקים חיות ורוחנית? אך כשאני מגלה את צמד הבחורים שיושבים ולומדים בשעת לילה מאוחרת זו - אני מבין את התשובה: הם הם שבתורתם מחזיקים את הסביבה כולה. בזכותם מגדלי המשרדים והמגורים שמסביב יציבים ופורחים, הם הם המעניקים להם וליושביהם חיות ורוחנית!'

האורח סיים לצטט מדברי אביהם, והוסיף: 'המילים הללו שינו את חיי. המחמאה הפשוטה הזו, המילים הטהורות הללו שנאמרו מעומק הלב - שינו אותי לחלוטין. מבחור 'בינוני מינוס' הפכתי למצויין פלוס!...' מבחור שלא ידע האם עתיד תורני לפניו הפכתי למרביץ תורה. אביכם הוא האיש שבכמה מילים שלו - זיכה אותי לגדול ולצמוח בתורה, להעמיד תלמידים ולבנות משפחה לתפארת!'

את הסיפור שמענו ממקור ראשון, כדי ללמדנו עד כמה גדול כוחה של המילה הטובה. עד כמה משפט אחד, כמה מילים עלומות באישון ליל בבית כנסת נידח ברמת גן - שינו חיי בחור והובילוהו להצלחה תורנית כבירה! הבה ניקח את המסר הזה לתשומת ליבנו. נחפש את הבחור, את הילד, או את האישה, שזקוק למילה הטובה שלנו. נזכור ונדע כי בפניו הדבר, במילה טובה אוני יכולים להזניק את עתידו לשנים קדימה, ולהעניק לו חיים מלאי סיפוק, עליזים ומאושרים!

לעילוי נשמת

ר' שלמה פרץ ז"ל בן מאיר הלוי גולדשמיט (אריאלי)

בחוסר אונים, יודע שישלם על כך בחייו. הוא החל למלמל 'שמע ישראל' והאט את קצב הריצה, וכבר החל ליפול ארצה...

הנציא שמאחוריו לא המתין ולו לרגע. הרובה כוון, האצבע על ההדק, ועוד שניה ר' גדל נופל שדוד - - -

'גדל, לויף!' - 'גדל, רופ' - נשמעה קריאה נרגשת ומתנשפת מאחוריו. אחד מחבריו שהבין מה עומד לקרות, לא היה יכול לתת לו יד, גם לא לתמוך בו פיזית. רק לקרוא לעברו מילה אחת של חיזוק, מילה אחת של תמיכה, מילה אחת בלבד!

מיד כששמע רבי גדל את הקריאה, התחזק לקום והמשיך בריצה עם חבריו. בכוחות לא לו ובמאמצים כבירים, מתנשם ומתנשף, הגיע גם רבי גדל למחנה השני, נותר בחיים בזכות הקריאה בשמו ומילה אחת נוספת!

הסיפור המטלטל הזה, המובא בספר 'במחיצת רבי גדל', מגלה בעוצמה רבה את כוחה של מילה אחת שתומכת בחבר. רבי גדל זכה בחיים, ולאורך השנים עלה ארצה, העמיד תלמידים הרבה והפיץ משנה ערכית - חינוכית - חסידית לתפארת. כל זה קרה בזכות מילה אחת, קצרה כל כך אך יעילה ועוצמתית במיוחד, שהותירה אותו בחיים והעניקה אותו מתנה לדורות!

הבה נעניק את מילת החיזוק הזו למי שזקוקים לה. מכל הלב, עם כל הלב. כשנראה יהודי מתקשה או מתמווד, או אפילו ביום שגרתו רגיל - שהרי איננו יודעים מה עובר על האדם שלפנינו - נזכור כי מילה אחת שלנו יכולה לחולל מהפכות ולבנות עולמות. הבה נעשה זאת בשמחה ובהתלהבות, לעולם לא נדע מה פעלנו בזכותה!

מפגש דרמטי על יד הברז...

שיחת הטלפון שהגיעה למוקד הטלפוני של 'לב שומע', היתה חריגה ונדירה למדי. הפונה, בחור כבן 17, לא ביקש עזרה, רק 'פרק' מלבו את ההחלטה הקשה שקיבל: 'זהו זה. אינני יכול יותר. הוריי אינם תומכים בי מספיק והחלטתי שזה נגמר. בשלהי חודש אדר אני עוזב את הישיבה, לצמיתות. לא מעניין אותי מה יקרה אתי, לא מעניין אותי לאן הצעד החמור הזה יוביל. החלטתי שאני עוזב וזהו!' - קבע הבחור, כשבקולו הנחרץ ניכר אוקיינוס כאב גדול ועמוק...

המוקדן שקיבל את השיחה, מחנך ידוע שם, שמע את הדברים בכאב גדול. הוא חש כי כל מילות העידוד לא יועילו, כאן נדרש פתרון אחר, יצירתי. הוא התקשר לאחד מידידיו, יהודי בשם ר' פנחס המתגורר בסמוך לביתו של הבחור, וביקש ממנו לעשות

כל מאמץ לתפוס עמו קשר ולתמוך בו. הלה משך בכתפיו וטען שאינו מוכשר לכך, שהוא ביישן, שהוא לא יודע ליצור קשרים חדשים ועוד, אך המחנך לא ויתר, והטיל על ידידו את כובד המשימה כשהוא מנחה אותו כיצד להצליח במשימה הרגישה...

השבת שלאחר השיחה, שבת ראשונה של חודש ניסן היתה. ר' פנחס עמד בתור לנטילת ידיים לסעודה שלישית בבית הכנסת, והנה הוא מבחין בבחור המדובר עומד לפניו בתור. מיד כשהבחור סיים ליטול את ידיו, קרב אליו ר' פנחס ולחש לו:

'פשוט... ה'חזון איש' זצ"ל היה אומר, שמתוך 10 יהודים שנוטלים ידיים, 9 נוטלים שלא כהלכה, ורק 1 נוטל כהלכה. נראה לי שאתה הוא האחד שאליה התכוון. שנוטל ידיים בדקדוק הלכתי מושלם!' - החמיא ר' פנחס בחום. גם מאוחר יותר הוסיף ר' פנחס להחמיא בהערכה, ואף ביקש מהבחור לקבוע עמו סדר לימוד, כדי שילמדנו כיצד נוטלים ידיים כראוי. במהלך חודש ניסן הם אכן נפגשו כמה פעמים, בהן הבחור 'לימד' את ר' פנחס הלכות נטילת ידיים...

כשחודש ניסן עמד להסתיים, שב המחנך מ'לב שומע' והתקשר אל הבחור, מבקש לדעת מה תוכניתו, האם באמת לא ישוב לישיבה לנצח. ואז, השיב לו הבחור תשובה שכדאי שתהדהד באוזני כולנו:

'אני לא יודע למה, אבל בדיוק עכשיו גיליתי שיש לי חברים שאני לא יכול לעשות להם את זה... אני עדיין מאוד כועס, אבל לא יכול לפרוש מהמסגרת ולאכזב... מישוהו מהשכונה טען שאני נוטל ידיים לסעודה באופן מהודר, ואף ביקש ללמוד ממני את ההלכות. אני מרגיש שיש לי סיכוי להצליח בלימוד, ולכן החלטתי לחזור לישיבה למרות הכל...' - 'תירץ' הבחור בפשטות...

את הסיפור הנפלא שמענו מהרה"ג ר' אליעזר יוטקובסקי שליט"א אשר שמעו מהמחנך בעצמו, ולמדנו בא: לעולם לא נדע מה עובר על האנשים שסביבנו, אך תמיד תמיד כולם צמאים למילה טובה שמעניקה רוח חיים ואנרגיה מחודשת. לא תמיד נדע מה חוללנו במילים הפשוטות שלנו, אך תמיד יש להן השפעה מרחיקת לכת, מעודדת ותומכת!

זה תלוי בפה של כולנו: מחמאה כנה, מהלב. הערכה מופגנת, בשמחה, בהתלהבות, עם חיוך רחב. מילה טובה מחיה נפשות, בונה עולמות, אצל כולם: נהג האוטובוס, בעל המכולת, החברותא, החבר, השכן, ובוודאי אצל בני ביתנו הקרובים, ילדינו - גם הצעירים ביותר, ותלמידינו - המצפים למילה טובה כאויר לנשימה. בכל אדם נוכל למצוא נקודה טובה ולפתח אותה למחמאה נלבבת, הבה נעניק אותה מכל הלב!

חדש!
הופיע!

פניני פרשת השבוע

הגיליון השבועי המבוקש הגדוש באוצרות אמרות צדיקים, סיפורים מפעמיים, מסרים ממקדים וסגולות נפלאות

בעריכה מהודשת ומאירת עיניים, בכרך מרתק אחד!

אור חדש בפרשת השבוע!

הביאו ברכה אל בתיכם ואור חדש בשולחן השבת שלכם!

מפתחות מסודרים ונוחים למאות ערכים, סיפורים, סגולות ואישים